

Hồi 06***Gặp thời may, Nhơn Quý cưới vợ
Vì lánh nạn, tiểu thơ gá duyên***

Nói về Nguyễn nhũ mẫu mang Kim Huê chạy trốn, đi chưa được mấy dặm đã mỏi mệt quá chừng, khá thương cho tiểu thơ, đào tơ liễu yếu, chưa từng ra khỏi khuê môn, nay đường bộ xông pha nên hai chân đau rát, mặt mũi đỏ phừng. Ráng chạy một hồi nữa, Kim Huê kêu nhũ mẫu mà nói rằng:

- Ta đi khôngặng, xin hãy tạm nghỉ cho bớt mỏi đã.

Nhũ mẫu ngó trước mà nói:

- May lắm, trước mặt có miếu Đông Cô kia, hãy chạy ráng tới đó sẽ nghỉ.

Hai người cùng ráng đi một hồi nữa. Lúc ấy Nhơn Quý nghỉ trong miếu sắp ra đi, xảy thấy hai người đàn bà xăm xăm chạy đến thì nghĩ thầm rằng: "Có khi người nhà Liễu viên ngoại theo bắt ta đây." Nói rồi chạy trở vô miếu chui xuống dưới gầm thần tượng mà nằm.

Khi ấy Liễu Kim Huê cùng Nguyễn nhũ mẫu vào miếu, thấy bốn phía không ai. Nguyễn nhũ mẫu mới nói với tiểu thơ rằng:

- Tiểu thơ có lòng từ thiết, thấy Tiết Lễ nghèo nàn lạnh lẽo, nên động lòng thương mà cho áo, chẳng dè làm phải cái hồng y, đến nỗi lão gia ngó thấy, tưởng tiểu thơ có tư tình, nên mới ra nổi nước này, nay tôi cùng tiểu thơ đi lánh nạn, song không có bà con thân thích, thì biết trú vào đâu?

Kim Huê nói:

- Tại tôi làm cho nhũ mẫu cũng phải cực, như tôi có thác cũng cam lòng, khá thương cho Tiết Lễ là người vô can, cũng vì tôi mà mang họa, không biết có trốn khỏi đặng chăng?

Hai người cùng nhau bàn bạc, Nhơn Quý ở dưới bàn thần tượng nghe đặng rõ ràng thì nghĩ thầm rằng: "Té ra tiểu thơ thấy ta cơ hàn thì thương xót mà cho áo nên lụy đến thân, mà ra cực khổ như vậy, thôi để ta ra lạy tạ ơn người, dầu có thác nữa, ta cũng đành chịu." Nói rồi chui ra, quì trước mặt tiểu thơ mà nói rằng:

- Tiểu thơ thương kẻ nghèo nàn mà cho áo, vì tôi không rõ, nên tôi mặc ra ngoài để cho lão gia ngó thấy mà làm lụy đến tiểu thơ, đều là tội tôi cả, xin tiểu thơ dung thứ.

Kim Huê thấy Nhơn Quý quì trước mặt mình mà nói thì hổ thẹn mười phần. Nhũ mẫu liền đỡ Nhơn Quý dậy mà hỏi rằng:

- Quan nhơn quê quán ở đâu?

Nhơn Quý thưa:

- Tiểu tử ở Tiết gia trang, vì cha mẹ mất sớm, gia tài tan hết, nghèo khổ vô cùng, nên mới phải đem thân đi làm mướn, không dè lại làm đến họa này.

Nguyễn má má nói:

- Việc này cũng vì tiểu thơ thương quan nhơn lạnh lẽo, nên mới sanh ra cực khổ chừng này, nay không chỗ dựa nương, may gặp quan nhơn đây, xin đưa bọn ta về Sơn huyết tạm ở ít ngày, đợi chừng việc an, sẽ đền ơn ấy, cóặng cùng chăng?

Nhơn Quý thưa:

- Tôi mang ơn tiểu thơ rất lớn, dầu khô xương nát thịt cũng chưa đủ báo đền, song tôi nhà cửa không có, giường chiếu cũng không, một mình ở nơi hang hốc, tôi e tiểu thơ khó bề chịu đựng. Vả kẻ qua người lại, lo cho miệng thể gian, xin tiểu thơ xét lại.

Nhũ mẫu nói:

- Quan nhơn phân rất phải, song hiện nay tiểu thơ không chốn nương thân, vậy cũng phải tùy quyền mớiặng.

Nói rồi day lại hỏi Kim Huê:

- Tiểu thơ nghĩ thế nào?

Kim Huê nói:

- Ta nay tứ cố vô thân, cũng phải tùy quyền như vậy, rồi sau sẽ tính.

Nhũ mẫu nói:

- Tiết Lễ sợ ở nơi hang hốc không được phân biệt, nên có ý ngại ngùng, đó cũng là lòng thiệt thà của Tiết Lễ. Song ta coi Tiết Lễ ngày nay tuy bản hàn, nhưng cũng có ngày xuất đầu lộ diện. Vậy ta muốn chủ trương đem việc chung thân của tiểu thơ mà hứa cho y thì có lẽ anặng, tiểu thơ nghĩ thế nào?

Liều Kim Huê nghe nói thì nghĩ thầm rằng: "Ngay khi ta cho áo cũng đã có ý này, đây nhũ mẫu nhắc đến thì rất hợp tâm." Nghĩ rồi cúi đầu không nói, nhũ mẫu thấy vậy biết ý liền nói với Nhơn Quý rằng:

- Quan nhơn vì ở chung trong hang không được phân biệt, vậy ta muốn đem việc chung thân của tiểu thơ mà hứa với quan nhơn, chẳng hay ý quan nhơn thế nào?

Nhơn Quý nghe nói hoảng kinh mà thưa rằng:

- Nhũ mẫu chớ phán điều ấy, mà thêm nặng tội cho tiểu tử. Vả tiểu thơ là nhánh vàng lá ngọc, còn tiểu tử là kẻ nghèo nàn, việc ấy không nên, xin nhũ nương xét lại.

Nhũ mẫu nói:

- Quan nhơn nói sai, việc nhơn duyên là do nơi trời định, bản phú có kể chi, xin đừng từ chối nữa.

Nhơn Quý không nghe, cứ khăng khăng một mực mà từ chối hoài. Nhũ mẫu thấy vậy nổi giận mà nói rằng:

- Người thiệt là người táng tận lương tâm, tiểu thơ ta vì người mà chút nữa thiệt mạng, nay trốn ra đây không chỗ gởi mình, muốn ở với người, lại toan bề xua đuổi thiệt không phải là lòng người!

Nhơn Quý nói:

- Tôi thiệt không dám bụng ấy, song nay nhũ nương trách quá lời, vậy thôi xin vâng lệnh.

Nhũ mẫu nói:

- Nay quan nhơn đã theo y lời, thì phải đem tiểu thơ về San cốc.

Nhơn Quý vâng lời, rồi lại gài tiểu thơ mà nói rằng:

- Từ đây về đến hang còn xa xôi lắm, e tiểu thơ đi không nổi, vậy tôi xin ra sức công tiểu thơ cho đỡ mỏi, tiểu thơ nghĩ thế nào?

Nhũ mẫu nói luôn rằng:

- Tốt lắm! Đáng vậy thì tốt lắm!

Còn Kim Huê thì nghĩ thầm rằng: "Nay ta đã gá nghĩa với y, cũng chẳng hề gì mà then, và đường xa như vậy, ta đi bộ chắc cũng không xong."

Khi ấy Nhơn Quý cũng tiểu thơ mà chạy như tên, nhũ mẫu không sao theo kịp, Nhơn Quý liền cặp nhũ mẫu qua tay tả mà chạy, giây phút đã đến hang. Liều tiểu thơ bước xuống, đi ngay vào dọn dẹp sạch sẽ, rồi kêu nhũ mẫu mà nói rằng:

- Ta coi đây không có gạo, vậy hãy đưa tiền cho người đi mua về dùng đỡ.

Nhũ mẫu lấy ra một lượng bạc đưa cho Nhơn Quý. Nhơn Quý tiếp lấy đi mua đồ.

Nói về Vương Mậu Sanh, nhơn đi buôn bán về ngang qua thấy hai người đàn bà ở đó thì nghĩ thầm rằng: "Chỗ hang này là của Tiết đệ mình ở đã lâu, nay sao lại có hai người đàn bà nào ở đó?" Còn đương suy nghĩ, bỗng đâu Nhơn Quý đi chợ về, anh em gặp nhau mừng rỡ. Mậu Sanh hỏi:

- Hiền đệ về bao giờ, và có hai người đàn bà nào đó?

Nhơn Quý nói:

- Xin ca ca vào đây, rồi tôi kể chuyện cho mà nghe.

Mậu Sanh liền quảy gánh bước vào. Nhơn Quý để đồ xuống, lật đật kêu Kim Huê mà nói rằng:

- Người này là kết nghĩa anh em với tôi, tiểu thơ nên ra chào đi.

Kim Huê bước ra thì lễ rồi Nhơn Quý mới thuật lại các việc cho Mậu Sanh nghe, Mậu Sanh mừng rỡ nói rằng:

- Nay em thời vận đã thông, phước tinh phụ giúp, hôm nay cũng là ngày tốt, phải tính việc thành thân đi.

Nhơn Quý nói:

- Ca ca ôi! Tôi nay không có một vật chi thì làm sao mà tính đặt.

Mậu Sanh nói:

- Việc ấy không khó, để ta về sắm sửa đem qua.

Nhũ mẫu nói:

- Đây là hai lượng bạc, xin nhờ người mang về tri biện giùm.

Mậu Sanh lãnh bạc nói với Nhơn Quý rằng:

- Để ta về sửa soạn, biểu nội nhơn tôi đem qua trước.

Nói rồi ra đi. Mậu Sanh về đến nhà, kêu vợ thuật các chuyện. Mao Thị nghe nói mừng rỡ lật đật sửa soạn đồ đi trước, đến nơi Nhơn Quý ra đón vào. Mao thị cùng tiểu thơ tương kiến, chuyện vãn trong hồi lâu, rồi cùng nhau đi sửa soạn sắp đặt. Còn Mậu Sanh đi mua đồ về ghé nhà lấy thêm giường, ghế, mền, gối, chén, đĩa đem đến. Lại có đem theo hai lượng bạc làm lễ mừng. Nhơn Quý tiếp lấy bạc, cảm ơn vợ chồng Mậu Sanh. Rồi đó Mậu Sanh thay áo đi gánh nước, quơ củi, còn nhũ mẫu thì dọn dẹp cỗ bàn, sắp đặt đầu đó, kể trời vừa tối. Nhơn Quý thay đổi y phục ra làm lễ trời đất, tối trở vào dọn dẹp, vợ chồng đi nghỉ.

Từ đó, Nhơn Quý nhờ có 300 lượng bạc của tiểu thơ mà tiêu dùng, được mấy tháng đã gần hết, vợ chồng ngồi bàn luận về việc làm ăn. Nhơn Quý nói:

- Thôi, để mai ta làm việc này sẽ có tiền xài.

Bữa sau Nhơn Quý đi kiếm tre đem về. Kim Huê thấy vậy hỏi "Phu quan dùng tre làm gì?" Nhơn Quý nói:

- Phía bên kia núi nhiều chim nhạn lắm, ta tính sắm cung tên để bắn nhạn bán lấy tiền.

Nhơn Quý vừa làm xong bỗng thấy hai con nhạn bay qua. Nhơn Quý lắp tên, chờ nhạn kêu, bắn một mũi nhằm yết hầu liền sa xuống (bắn cách ấy gọi là khai khẩu nhạn). Kim Huê thấy mừng rỡ vô cùng.

Từ đó, mỗi ngày Nhơn Quý đi bắn nhạn bán được đủ tiền chi dụng trong nhà. Ngày kia Nhơn Quý lại đến chân núi để bắn, gặp hai con nhạn bay qua, vừa muốn giương cung lên bắn, bỗng nghe tiếng người kêu tên mình mà nói rằng: "Bắn như vậy, cũng chưa giỏi, để ta bắn nhạn sống cho mà coi." Nhơn Quý nghe kêu day lại coi, thấy một người đầu đội mũ bốn sắc, mình mặc áo có lông y, oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường. Nhơn Quý không biết là ai, mới hỏi rằng:

- Phép bắn nhạn sống làm sao, bắn cho ta coi thử?

Tướng ấy nói:

- Đại ca quên tiểu đệ rồi sao?

Nhon Quý đứng nhìn hoài cũng không nhớ, mới hỏi:

- Vậy chứ ngườì là ai?

Tướng ấy nói:

- Tiểu đệ là bạn đồng học với ca ca, tên là Châu Thanh đây mà.

Nhon Quý nghe nói mừng rỡ, ném cung tên chạy lại mà hỏi rằng:

- Châu hiền đệ ơi, vậy chứ Châu hiền đệ đó sao? Anh em mới xa cách mấy năm mà nhìn không biết, anh thiệt mau quên quá. Vậy chứ hiền đệ ở đâu mấy năm nay?

Châu Thanh nói:

- Em mấy năm nay có người ở Giang Nam rước làm giáo sư, nay nghe huyện Long Môn có treo bảng chiêu binh nên em tính về đầu quân. Còn ca ca võ nghệ cao cường sao chẳng đi để lập công trạng.

Nhon Quý liền thuật những sự nghèo khổ cho Châu Thanh nghe và hỏi rằng:

- Em về đây, thì ngụ ở đâu?

Châu Thanh nói:

- Em ở nhà của kẻ mẫu em tên là Uông má má, không ngờ anh lại nghèo đến bậc này. Nay em muốn anh cùng đi đầu quân để kiến công lập nghiệp, chẳng biết ca ca nghĩ thế nào?

Nhon Quý nói:

- Em nói phải lắm, song anh mắc có vợ, một là không tiền chi dụng, hai là khó chốn nương thân, thì anh còn đi sao đặng?

Châu Thanh hỏi:

- Anh có vợ rồi sao? Em mừng cho, song em tưởng nam nhi chí chí, công danh là việc trọng. Nếu anh chịu cùng đi với em, thì lộ phí khỏi lo và em còn dư ít lượng bạc, xin để nhà cho chị tiêu dụng.

Nhon Quý nói:

- Cám ơn hiền đệ hảo tâm như vậy thì chắc là đặng.

Châu Thanh mừng rỡ, liền lấy ba lạng bạc giao cho Nhon Quý và hẹn rằng:

- Anh về sửa soạn ngày mai sẽ thượng lộ.

Nhon Quý tiếp bạc, từ giã đi về.